

[Drachmann.]

ikke Meningen — alt for mange til, at der ikke skulde være skabt en Uro om dette Lovgivningsværk, der bør mane til Eftertanke. Af alle de klingende Løfter fra Valgene blev der Dyrtid, Arbejdsløshed, knugende Skattetryk og national Afslappelse; intet nyt Initiativ, intet Forsøg paa virkelig at samle vort Folk om nye Fællesmaal, som kunde ranke Folkets Ryg og give den enkelte Kraft og Fremtidstro. Det eneste nye er Skatter og atter Skatter, uden at det for Menigmand staar alt for klart, med hvor stor Nødvendighed og Nytte alle disse Kæmpebeløb anvendes. Den højtærede Statsminister oplyste nu forleden under Finanslovdebatten, at hans Regering ikke havde Brug for Fanfarer, endstige for Touche fra Orkestret. Jeg synes virkelig, det er ganske overflødigt, at Regeringen frabeder sig slikt. Der er saa sandt ingen Grund til at raabe Hurra; Festblussenes Tid er forbi, kun Røgen er tilbage.

Nu kunde det for mig som Konservativ maaske ikke være uvelkomment, hvis denne Regering kørte sig selv i Grøften, men desværre tager den hele det danske Samfund med i Købet. Jeg opfordrer derfor Regeringen til, medens Tid endnu er, at tage Reb i Sejlene og lægge Kursen om og som det første Skridt i saa Henseende suspendere denne forfejlede og fordærlige Udligningslov, inden den naar at anrette endnu flere og større Ulykker. (Afbrydelse af *Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]). Den højtærede Indenrigsminister afbryder mig igen her med at sige, at det kunde jeg lide. (*Indenrigsministeren* [Bertel Dahlgaard]: Ja.) Ja, det kunde jeg lide, og mange andre kunde lide det, højtærede Hr. Indenrigsminister, langt, langt ind i Kredse, som man fra Ministeriets Side i alt Fald mener tilhører dem.

Derfor siger jeg endnu en Gang med Alvor og Eftertryk: Følg de Konservatives Raad om at afhjælpe de værste aktuelle Mangler gennem Statskassen, som er og bliver det rette Sted for Skatternes Indgaaen og Fordeling, og vis saa det hele Problem over til den Skattekommission, hvor det rettelig hører hjemme, og fra hvilken det aldrig burde være taget ud. Hjælp den enkelte som Erhvervslivet til at komme over den nuværende Prisstignings- og Skattestigningsperiode ved at annullere denne lige saa urimelige som enorme ekstraordinære fælleskommunale Beskatning. Trods de haanlige Afbrydelser, der har mødt mig her fra Regeringens Side, vil jeg dog slutte med endnu en Gang at sige, at lægges

Roret ikke om, da vil det saamænd ikke være saa længe, inden det blodigt ironiske Motto fra socialdemokratisk Side om Røgen, man saa, kan sættes om Devise over vort Lands samlede økonomiske Skæbne, og Ansvarret herfor vil blive haardt at bære.

Victor Larsen: Fra Beboere i Nordsjælland har der Gang paa Gang over for mig været klaget over Forholdene paa Hillerød Station for den Del af de rejsende, der skal videre med Toget ad Nordbanen. Forholdet er nu det, at alle rejsende, der skal videre fra Hillerød nordpaa, skal skifte. Dette foregaar paa den meget uheldige Maade, at de paagældende rejsende, hvordan Vejret saa end er, i Regn og Slud og Sne o. s. v., maa staa paa en Perron, der overhovedet ikke har et Perrontag. Det er altsaa i Virkeligheden et overordentlig beskedent Ønske, jeg begynder med, et Ønske af saa beskedent Omfang, at jeg har den Tillid til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at han vil tage sig af dette Ønske og skaffe de rejsende her et Perrontag. Det drejer sig om en ganske minimal Udgiftssum for en saa stor Vognmandsforretning som De danske Statsbaner.

Saa vil jeg gerne i Anledning af Ministeren for offentlige Arbejders Bemærkning om Midtbanen gøre et Par Bemærkninger om, hvorledes man i Befolkningkredse i de interesserede Kommuner ser paa dette Spørgsmaal. Jeg har altid været af den Opfattelse, at man begik en stor Uret mod Befolkningen i Hornsherred ved at nedlægge denne Bane uden nogen Sinde at gøre Forsøg paa at fuldføre den. Dette skete nu imidlertid, dette er en Kendsgerning. Men nu henligger Arealerne i en Tilstand, som Staten absolut ikke kan være bekendt, til ingen Nytte og til saare liden Pryd.

Hvad Arealerne paa selve Banelegemet angaar, da er de jo uanvendelige til Dykning, før det tykke Lag Ballast er fjernet, og det vil give et saa stort Arbejde, at det maa forekomme rimeligt, at man giver Jorden tilbage til de paagældende Lods ejere uden nogen Betaling. Hvad derimod Arealerne uden for Banelegemet angaar — og der henligger jo flere Steder ret store Arealer, der er indtaget til Udvidelser, Snedæmninger m. m. —, da har de jo nogen Værdi, og de bør tilbydes Lodsejerne til en rimeligt Pris.

Ved denne Fremgangsmaade vil Staten spare mange Penge til det Mandskab, man stadig ser paa Banelegemet nogle Timer daglig, dels renser de Grøfterne, dels slaar de Skraaningerne, holder Opsyn o. lign.,